

Barátom zászlóval integet

Barátom zászlóval integet.
Tengerre száll az ifjúság,
virággal tüntető menet.
S a „kor falára”
gigászivá stilizált önmagát,
magát a Kort
néhány elnagyolt
mozdulat fölveti.
Dombok és kövek,
izmokban a múlt,
a fáradtság hangyasavját
oszlató erők,
az erőkből rejtező eredők
nyomulnak
súlyos ékül az idő
tömör kékjébe verődve.

Ó, messzi, messzi tengerek!
Szerelmek, távoli hazák!
a sejtelem ihletében
mégiscsak meghódíthatók,
a vággyal, erővel
majd
mégiscsak felépíthetők.

Keményhúrú fényeken
tömpe lombok Patyomkin-nótát,
verik az indulót.

Halihó! Halihó!
Kivirágzott a tenger!
Lázadó matrózhajó
száll, száll,
egyre fel.

Föld! Föld!
Te távoli,
mindig tudott!

Matrózsapka a fellegen,
háznői bálnákon matróztrikó.

Halihó! Halihó!
Kussol a félsz.
Lehetetlen a vakmerőt
kormányostársául veszi.

Hát rajta,
fickándjon a dal,
mint vizen sósbőrű nap.

Fény-asszonyunk
im jön velünk,
és hívogatón integet,
forróbőrű éjszaka.

Égjetek, örök trópusok.
Szálljon e vad, titokzatos,
vakító fényből, éjből
az asszonytestű Ismeretlen
szötte lobogó, győzelem.

Tombolj csak hőség,
szülej öröm,
hogy nem fog rajtunk
magány gyilka,
sem a halál,
sem félelem.

Edes, folyton meghódított,
örökké elvesztett anya, te föld,
szikár és dísztelen külváros,
léhaság metropolisza,
Mária Urnő,
Céda Lány,
véghetetlen pokol-bugyra a jelennek,
kiújuló sebe a csendnek,
láz-zászlaja lázadás,
lobogj, lobogj,
s tarts ki halálig,
leghűségesebb szerelem.

Ős-bozót ez a tenger, az idő
fel nem derített dzsungele.

*Ó, mennyi, mennyi elhagyott
szerszám és csont,
láthatatlan csapdába holt
előretolt osztagok.*

*S mert élni jó,
hát: Halihó!*

*Oly mindegy, mi is a neved —
szabadság, haza, szerelem.
Vagy, aki vagy: a remény
virággal ékes, vakmerő,
minden poklokra pokoli vígan
induló háromárbcosa.*

*Toporog holt parton,
tehetetlen, holt idő,
kicszelezett elmúlás.*

*Fölágaskodott folyó:
A látomástól fölnyerít
a vágy sörényes mén-feje.*

*Egy szinttel föntebb és alább:
fenékalji kavics — csillag.*

*Mindegyik: felismerés.
És lesz egymásnak távlata,
mélye, magasa, háttere.*

*S lobog hosszan
a rend felett,
a hit felett
Játék és Kaland, az ifjúság
lázpiros örök zászlaja.*

PETRIC SATHÓ FERENC

Feltámadás

*voltam érdes
és úgy vagyok már engedelmes
mint a fű
gerinctörötten is fölállok
— az út végén volt
vagyok már selymes
ott világot
nézem a lámpást ég-e?
nem jött a világvége:
járok
mozdul a lábam
ez már a feltámadás lenne
az angyal száll kerengve
lázálom mozi-jában*